

gaer tydeligt af det foregaaende Punktum, at det er kun Besidderen, forsaavidt han har været indskaldt til Militærtjeneste, som fritages for Krigsskatten; altsaa for det Sted, som er bortleiet, vil der ikke være Spørgsmaal om nogen fritagelse. — Den ærede første Taler (Hægle) ankede over en Bestemmelse længere nede i samme Paragraf, hvor der staaer, at Hartkornsskatten forfalder til Udredelse med den første Halvdeel den 1ste April og med den anden Halvdeel den 1ste Oktober 1864, idet han bemærkede, at derved vilde Hartkornbrugerne komme til at udrede Hartkornsskatten et halvt Aar tidligere end de, hvem der blev paalignet Indkomstskat, vilde komme til at udrede denne. Dette forholdet sig imidlertid ikke saaledes. Hartkornsskatten kommer ind under Reglerne for de Kongelige Skatters Indbetaling og Inddrivelse, og det vil være de ærede Medlemmer bekendt, at først tre Maanedre efter, at disse Skatter ere forfaldne, bliver der Spørgsmaal om Affattelsen af Restancelister, og først derefter skrider man til at inddrive dem; dette Tidrum af et halvt Aar maa derfor formindstkes med over $\frac{1}{4}$ Aar. Da det paa den anden Side er af Bigtighed for Statskassen, at denne Hartkornsskat knyttes sammen med de øvrige kongelige Skatter og faaer samme Forsaldstider som disse, samt at den saa tidligt som muligt stilles til Statskassens Disposition, troer jeg ikke, at der er nogen Grund til at foretage Forandring heri. — I § 5 hedder det: „Har Nogen betalt ligesaa Meget i Skat efter § 1, som der er paalignet ham i Kommunen, eller Mere, har han Intet at svare i Kommunen; men han er ikke berettiget til nogen Tilbagebetaling“. Den samme ærede Taler gjorde med Hensyn til denne Bestemmelse opmærksom paa, at man derved ikke gjorde tilstrækkelig Forskjel paa de forskellige Hartkornbesiddere, idet Bestemmelsen navnlig kunde medføre, at de Hartkornbesiddere, som saae i slettere Willaar, kunde komme til at udrede lige saa Meget som dem, der saae i bedre. Jeg maa tilstaae, at denne Bestemmelse har forekommet mig at være et heldigt Palliativ, om jeg saa maa sige, ligeoverfor den efter min Opfattelse noget uforsigtige Indførelse af en Indkomstskat, idet man deri har en vis Regulator, som dog tilsil-

ker, at Indtægten af Jordbruget ikke bliver atfor lavt ansat ved denne Indkomstskat. — Der er ved Bestemmelsen i § 6 a, om hvorledes der skal forholdes med den, der eier Eiendomme i flere Kommuner, gjort den Indvending, at det kunde være vanskeligt, naar et samlet Jordbrug ligger i forskellige Sogne, at udfinde, hvilken Deel af Indtægten der skal regnes hvert Sogn tilgode. Dette vil i Praxis ikke kunne skee paa anden Maade end den, at man udregner Indtægten af det samlede Jordbrug, og deler den forholdsvis efter Hartkornet; det vilde jeg idetmindste ansee for det korrekteste. Det er jo igrøvrigt et Punkt, som nærmere vil kunne gøres til Gjenstand for Udtalelser i den Instruktion, som det i § 20 er paalagt Indrengsministeren at udfærdige. Ligeledes stod det ikke tydeligt for den samme ærede Landssthingsmand (Drejer), om Bestemmelsen i § 8, hvorefter „Enhver fra sin Indtægt maa bringe i Afbrag det Beløb, som i det paagældende Aar af ham er udredet i direkte Skatter og kommunale Afgifter, samt i Renter og Prioriteter og anden Gjæld, eller til Vedligeholdelse af hans Eiendom“ ogsaa medfører Hjemmel for ham til at fradrage fra sin Indtægt, hvad han maatte have udredet i Tiendevederlag. Det er ganske vist, som han anførte, at Tiendevederlaget ikke vil kunne betragtes som en Deel af de ham paahvilende direkte Skatter; derimod troer jeg, at det ligesom har været Lovens Mening, ialtsald kan man uden særdeles Tvang faae det ud deraf, at Tiendevederlaget kan henføres blandt de andre paa Eiendommen hvilende Afgifter. — Med Hensyn til Skalaen i § 9 har man (Hægle) henledet Opmærksomheden paa, om den ikke begynder med et for lavt Beløb. Regjeringen havde i en lignende Skala i det oprindelige Lovudkast § 4 foreslaaet at begynde, ligesom i Kjøbenhavn, med en Indtægt af 300 Rd., men man fandt i Folkethinget, at dette, efter Forholdene paa Landet, ikke vilde være tilstrækkeligt langt nede, og jeg for mit Vedkommende har ogsaa senere fundet det rigtigere at begynde med 200 Rd., naar man, som her er skeet, modererer Skatten for den lavere Indtægt. — Bestemmelsen om, at Overligningskommissionen kan lade den Vedkommende kræfte sin afgivne skriftlige Erklæring med Ed,